

JÓKAI ANNA

Reménységünk tavasza

Megint február van. „Rosszkedvünk (hosszúra nyúlt) tele” után mégiscsak reményteli tavaszvárás.

Húsz év kellett ahhoz, hogy illúzióink buborékjai sorjában elpattanjanak. Megtapasztaltuk, hogy a rosszat törvényszerűen nemcsak jó követheti, hanem a *másképpen rossz* is. 1991-ben már gyanakodtam (*Mi történt – mi történik?*):

„A *valami mellett* cselekvés se könnyebb, mint a *valami ellen*... Mert ami itt a legnagyobb mértékben tönkrement [...] az a világról, nemzetünkről, az emberi egzisztenciáról való *szakrális gondolkodás* képessége és igénye. S amikor azt mondom »szakrális«, nem valamiféle érzékenyülésről vagy dogmák rögzöttségéről beszélek, hanem a legalább megkísérelt *rálátásról*, az örök kereséséről a szüntelen változóban. Mindarról, ami nem erőszakosan az emberi sors fölé rángat, mintegy elszakít attól, hanem valóban képes megemelni az életet.”

1991 óta a helyzet – rövid szünettel – fokozatosan tovább romlott. Bozótos síkról, a ravaszul álcázott szakadék pereméről csusszantunk egyre lejjebb és lejjebb, miközben folyamatosan egy hazug virtuális világgal bódítgattak.

Most aztán – úgy tetszik – nincs tovább. Ez a szakadék alja. Cuppog a lábunk a fenéken; vitustánc, hogy úgy-ahogy fennmaradjunk, az iszap végképp el ne nyeljen. A taszajgtatók – oldalvást csimpaszkodva – jól megvannak. Hiszen *egy emberöltőig* – amíg az ő tudatuk tervez – az indák kitartanak, ügyesen beásták magukat. A jövő pedig – ha úgyis a halál a végső úr az élet felett – kit érdekel?!

A katabázis állapotában vagyunk. Ennek *felismerése* a legfontosabb. A katabázis – ha már egyszer óvatlanul lesodródtunk – a katarzis feltétele. Innen már csak felfelé lehet kapaszkodni. Felfelé, de ahonnan lebuktunk, abba az irányba nem! Az az oldal foglalt; a kibélt luxus-odúk lakottak. A kiút a még járatlan, szemközti, meglehet sziklás, de szilárd falon át vezet. Nem lyukadhatunk ki újra oda, ahonnan lebucskáztunk. Nincs vissza.

A mászáshoz azonban erő kell. Szellemi energia és fizikai kondíció. Hit – de nem kábultság. Tudás – a rideg logikán túl. Nem hisztéria, de lelkesültség.

Józan terepismeret:

hol vagyunk
honnan jövünk
hová tartunk

Az elől-járó átvilágítása:

ki ő
kivel szövetkezik
kiért hoz áldozatot

A környezet hulladékmentesítése:

mi – micsoda
mitől ilyen
mi végre létezik

Isten lenyújtott mentőkötélét elkapni: nem szégyen. *Értünk* küldték segítségül.
De *helyettünk* nem fog felmászni rajta senki.

Reménységünk tavasza biztat. A böjti szelek tisztítanak.

Partra kecmeregve, gyors tápázkodás után *hosszú távgyaloglás* vár ránk, nem ám holmi kurtára szabott kalandos kirándulás.

Szüntelen önkontroll
hitelesített iránytű

Nem masírozás a monoton bal-jobb kiüresedett ütemére,
hanem szabad vonulás az istengyermeki testvériségben

a kenyeret megosztva
az Igét befogadva
magyarként mindenkiért.

Reménységünk TAVASZA: *utolsó lehetőség?*

Belátható időre: igen.

El ne packázzuk. Sem okvetetlenkedő gyávasággal, sem robbanékony vakmerőséggel.

Szerény javallat: következetes megcselekvés, kinek-kinek a rászabott részben.

